

Казвам се Стефано Мореа. Във Flai съм от 2001г. и от 2008г. съм на тази си позиция на територията на Латина.

В полето използваме микробус, "кемпер на правата", който служи за достигане до местата, където има по-голяма концентрация на земеделски работници, за да влезем в първи контакт с тях.

Трябва да достигнем до тези работници, хилядите работници на нашата територия, които не могат да стигнат до нас чрез офисите ни.

Ние разбираме, че нещата вървят добре, когато се връщат, когато след първия контакт се завърнат и ни показват и други проблеми, които надхвърлят ежедневната администрация. Целта е не само ежедневното обработване на документи за безработица и услугите, които предлагаме, но и това да се влезе в хармония и да се разбере какви са реалните нужди на тези работници.

От съществено значение е да имаме човек за контакт в рамките на общността, човек, който ни помага да си взаимодействаме с работниците, може да бъде и културен посредник, лице, което те идентифицират като един от тях. Най-трудното нещо за нас беше да намерим подходящия човек.

Преди нямаше конкретни, реални данни за присъствието на работници, за недеklarиран труд и разбира се, следва да се отчете работата на националната Flai, но също така и на различните местни представителства, които свършиха добра работа по извличане и класифициране на информация и днес документите на Flai са най-използван източник, когато говорим за феномена на територията Понтине.

Когато започнахме тази дейност, местните институции, а и префектурата, бяха много подозрителни.

Нашата дейност е ежедневна дейност, която обхваща почти цялата година, има лек спад в периода декември-ноември, тъй като общността на сикхите се завръща у дома, защото селското стопанство на нашата територия е основно на база отглеждане на закрито, тоест в парници, където различните етапи на прибирането на реколтата продължават през цялата година.

Важността на нашата дейност не е да се свържем с една кампания за прибиране на реколтата, един продукт от плодове или зеленчуци, а тя трябва да бъде постоянна дейност. Кемперът е място, оборудвано като офис с всички негови особености. Присъстват всички необходими инструменти (компютър, принтер), но го виждаме повече като място за срещи, място, където работниците идват да говорят с нас, където събираме разказите им, където им даваме отговори, отвъд техническия аспект, който е основополагащ. По-скоро е място, където се срещаме и обсъжда и така се прави синдикализъм. Преди години говорихме за местни офиси, за нас това е "мобилен офис", с който се местим от район в район.

Сред материалите, които разпространяваме, не обичаме да ги наричаме подаръци, има информативни материали: договори, материали на панджабски, румънски и италиански, както и материали за безопасността в земеделието.

Изготвихме набор от инструменти, необходими за един работник: техните права се намират в раници, които им раздаваме. Освен това има и к-начин. Искаме да мислим за този к-начин като за един вид защита.

С институциите имаме ежедневна връзка. В префектурата има учредена работна група за капоралите, която освен че е място за срещи и леки обсъждания, не произвежда нищо ефективно, няма обективен отговор на явлението, пред което вместо това трябва да се изправим с повече чувство за отговорност.

Социалните медии, ги използваме като инструмент за комуникация, най-вече със снимки на нашата дейност, също така и да разпространяваме идеята за това кои сме, да бъдем разпознаваеми.

В първата фаза всички социални мрежи са били използвани като инструмент за масова комуникация, а след това контактът става по-личен и тогава използваме много повече WhatsApp, който е бърз и ефективен.

Традиционните медии не говорят на аудиторията ни, често предизвикват други явления, противоречия, дискусии, които не ни интересуват и не се четат от аудиторията, към която ние се обръщаме. След като не ни изслушват и виждат, за нас те са безполезни и неефективни.

Нашият типичен ден започва около 17:00: Ние отиваме с кемпера на „неместата“.

Това са места в близост до жилищния район, където живеят предимно общностите, към които се обръщаме.

Това, което може да изглежда като прост отговор за попълване на формуляр, за нас е възможност да опознаем и да разберем повече за работата на даден работник.

Работникът напуска микробуса, тръгва си с попълнен документ номер 730, с попълнен модул за данъчни облекчения. Ние се връщаме в нашия офис с изобилие от информация и особено с възможността да сме разяснили на работника, че живее в експлоатация и че може да излезе, ако всички ние утре сутрин успеем да пуснем протестен иск срещу работодателя му.

Също така започнахме обиколката на полетата, стигнахме до работниците на работното им място, когато беше възможно, защото типичните предприятия в нашата провинция са добре обособени и не дават възможности за достъп, но разбрахме, че се получава обратния ефект: защото по този начин ударихме работника, направихме го още по-слаб на това работно място заради репресивните мерки. Ние си тръгнахме, но работникът оставаше, за да понесе заплахите и тормоза на тези работодатели.

Днес сме преминали в друг режим, който смятаме, че е по-ефективен. Това не е отстъпление, това е промяна на перспективата, която работи и дава по-големи резултати. Взех участие в почти всички инициативи на Flai CGIL и те бяха абсолютно полезни, защото бяха възможност и инициатива, която трябва да продължим да правим. Това е начинът да разберем, когато се занимаваме със „синдикализъм на полето“ откъде да започнем, дори ако не всички мерки могат да бъдат възпроизведени на територията. Със сигурност те са отправна точка, за да разберете и какво не трябва да правите.

От тези преживявания взех за себе си, отвъд багажа на човешкия опит, отправна точка: какво да правя и какво да не правя.